

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1565/2020
25.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Симо Лончар, адвокат из ..., против туженог ПКБ „Корпорација“ а.д. Београд, ради понављања поступка, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж1 447/18 од 25.01.2019. године, исправљеног решењем Вишег суда у Београду Гж1 447/18 од 19.04.2019. године и од 22.08.2019. године, у седници одржаној 25.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж1 447/18 од 25.01.2019. године, исправљеног решењем Вишег суда у Београду Гж1 447/18 од 19.04.2019. године и од 22.08.2019. године.

Образложење

Решењем Првог основног суда у Београду П1 1340/10 од 29.05.2018. године, одбијен је предлог тужиље за понављање парничног поступка правноснажно окончаног пресудом Првог основног суда у Београду П1 1340/10 од 20.04.2011. године и правноснажном допунском пресудом Првог основног суда у Београду П1 1340/10 од 02.07.2013. године.

Решењем Вишег суда у Београду Гж1 447/18 од 25.01.2019. године, које је исправљено решењем истог суда од 19.04.2019. године и од 22.08.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље (очигледном грешком у писању наведено „туженог“) и првостепено решење потврђено.

Против решења другостепеног суда тужиља је изјавила ревизију, из свих законских разлога.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку на основу члана 399. у вези са чланом 412. став 4. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 и 55/14), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 5, 7. и 12. ЗПП, нити битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 1. ЗПП у вези члана 422. тачка 9. ЗПП, на које се ревизијом указује.

Према стању у списима, пресудом Првог основног суда у Београду П1 1340/10 од 20.04.2011. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се поништи као незаконито решење туженог бр. ... од ...2003. године, којим јој је отказан Уговор о раду број ... од ...2001. године, као и да се обавезе тужени да тужилу врати на рад и распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми; ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужени да тужили на име изгубљене зараде исплати укупно 1.630.322,50 динара, за период од 01.04.2003. године до 04.04.2008. године; ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да суд обавезе туженог да тужили уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање за период од 01.04.2003. године до 04.04.2008. године. Допунском пресудом Првог основног суда у Београду П1 1340/10 од 02.07.2013. године одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужени да тужили на име изгубљене зараде за период од 04.04.2008. године до 31.12.2008. године исплати појединачне месечне износе са припадајућом каматом, ближе одређено у изреци пресуде. Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5528/13 од 02.07.2014. године одбијене су жалбе тужиле и потврђена је првостепена пресуда и допунска пресуда, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка, чиме је поступак правоснажно завршен. Пресудом Врховног касационог суда Рев2 1389/2014 од 02.07.2015. године одбијена је ревизија тужиле изјављена против другостепене пресуде.

Тужила је 30.11.2017. године поднела предлог за понављање поступка у предмету Првог основног суда у Београду П1 1340/10 на основу одредбе члана 422. тачка 9. ЗПП, у коме је навела да је у разлозима нижестепених пресуда наведено да је утврђено као одлучна чињеница да је у ПКБ „Имес“ д.о.о. усвојен и спроведен Програм решавања вишка запослених код наведеног правног лица, које је као зависно правно лице припојено туженом, као матичном правном лицу, те да је из дописа туженог од 28.11.2017. године пуномоћник тужиле дошао до сазнања да приликом продаје ПКБ „Имес“ д.о.о. није доношен никакав Програм решавања вишка запослених, на који начин је тужена демантовала своју тврдњу коју је износила током поступка да је тужили отказан уговор о раду на основу Програма решавања вишка запослених. Како је тужила дошла до сазнања нових чињеница и доказа на основу којих би за тужилу могла бити донета повољнија одлука, предложила је да се дозволи понављање поступка на основу наведених нових доказа.

По оцени Врховног касационог суда правилне су одлуке нижестепених судова којима је одбијен предлог за понављање поступка, јер нису испуњени услови за понављање поступка.

Предлог за понављање поступка је ванредни правни лек који се подноси против правоснажне одлуке, чија је сврха отклањање одређених недостатака у погледу чињеничног утврђења на коме је заснована одлука која се предлогом побија, као и најтежих повреда одредаба парничног поступка. Овај правни лек има за циљ да се у поступку који је покренут предлогом, после наступања правоснажности, неправилна

односно незаконита судска одлука укине, да се поново расправе спорна питања и донесе правилна и законита одлука.

Одредбом члана 422. тачка 9. ЗПП прописано је да се поступак који је правоснажно завршен може поновити ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је за странку могла бити донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку. Сагласно наведеном, услов за понављање правоснажно завршеног поступка, применом цитиране одредбе члана 422. тачка 9. ЗПП је истицање само оних чињеница које нису истицане у ранијем поступку и за које странка није знала до доношења правоснажне судске одлуке, а које су постојале у време трајања тог поступка. Осим тога, неопходан је услов за понављање поступка по овом основу и да се ради о таквим новим чињеницама и новим доказима који би могли утицати на повољнију одлуку по странку да су били употребљени у ранијем поступку.

У правоснажно завршеном парничном поступку, чије понављање се тражи, ради доношења одлуке о тужбеном захтеву којим је тужила тражила да се поништи као незаконито решење туженог бр. ... од ...2003. године, којим јој је отказан Уговор о раду од 27.06.2001. године, да се обавезе тужени да тужиљу врати на рад и распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми, да се обавезе тужени да тужиљи на име изгубљене зараде исплати укупно 1.630.322,50 динара, као и да уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање за спорни период, те захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужени да тужиљи исплати на име изгубљене зараде у периоду од 04.04.2008. године до 31.12.2008. године појединачно наведене износе, судови су ценили, поред осталог, Програм решавања вишка запослених који је донет 28.02.2003. године (који се налази у списима предмета), да је тужиљи исплаћена отпремнина, да тужила у току поступка није оспоравала да је исплата на име отпремнине извршена без претходно донетог Програма, нити је истицала да је исплата отпремнине извршена супротно важећим одредбама Закона о раду. Имајући ово у виду правилно су нижестепени судови закључили да чињеница да је пуномоћник тужиље дописима туженог од 28.11.2017. године и Националне службе за запошљавање од 08.12.2017. године обавештен да није доношен Програм решавања вишка запослених у ПКП „Имес“ д.о.о. не представља нову чињеницу на основу које се може тражити понављање поступка, с обзиром да је те околности тужила могла истицати у току првостепеног поступка и на те околности предлагати доказе.

Наиме, кад је у питању доказ – дописи туженог од 28.11.2017. године и Националне службе за запошљавање од 08.12.2017. године којима је пуномоћник тужиље обавештен да није доношен Програм решавања вишка запослених од 28.02.2003. године у ПКП „Имес“ д.о.о., а који су прибављени од стране тужиље након правоснажно окончаног поступка чије се понављање тражи, по оцени Врховног касационог суда наведени докази не представљају нову чињеницу, будући да је тужила наведене доказе на исти начин могла прибавити и до завршетка поступка – закључења главне расправе пред првостепеним судом (20.04.2011. године).

Имајући у виду наведено Врховни касациони суд је нашао да је правилан закључак нижестепених суда да се нису стекли услови за понављање поступка на основу члана 422. тачка 9. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 405. став 1. у вези члана 412. став 5. ЗПП,
одлучено је као у изреци.

Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић